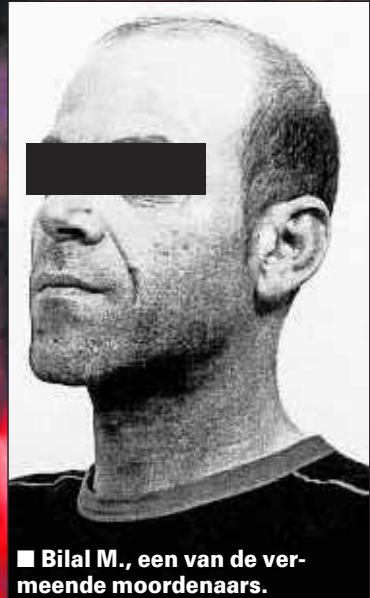

Prostituees smeedden dodelijk complot tegen hun Poolse pooier

De Poolse pooier Norbert Narbud.

Bilal M., een van de vermeende moordenaars.

WRAAK OP DE WALLEN

LUST, LIEFDE EN keiharde business waren motieven van de diverse daders in een gruwelmoord, twee jaar geleden in de rosse buurt van Amsterdam. Ditmaal was het geen prostituee die aan haar einde kwam. In deze zaak lijken het juist de 'dames van plezier' te zijn geweest die zich het juk van hun slavenbestaan afwierpen door een meedogenloos plan te smeden. Een terugblik op de wanstaltige wallenmoord waarin de Amsterdamse rechtbank vorige maand forse straffen uitdeelde.

FOTO: MICHEL SCHNATER

De Amsterdamse strafrechtadvocaat Johan Keizer: „Een moordplan is er nooit geweest.“ FOTO: HANS PETERS

door JOLANDE VAN DER GRAAF

AMSTERDAM, zaterdag
Een verlaten flatwoning met zwermen vliegen achter de ramen en een afschuwelijke, penetrante stank. De Amsterdamse politie kreeg die snikhete julidag in 2006 een alarmerend telefoontje dat toegesnelde agenten onmiddellijk het ergste deed vermoeden. Toch kon niets de dienders voorbereiden op wat zij in het appartement onder een zwart zeil zouden aantreffen...

Maandenlang was het in de Osdorpse flatwoning aan het A.W. Grootehof een komen en gaan van de meest uiteenlopende figuren geweest. Geïntregerd had de buurt gadeslagen hoe aldoor meer jonge, blonde vrouwen bij de mysterieuze bewoner van middelbare leeftijd waren ingetrokken. Dag in, dag uit waren deze drie vrouwen tegen het einde van de middag in sexy outfits in taxi's gestapt om pas tegen het ochtendgloren terug te keren.

De heer des huizes noemde zich Artur Pietronis, maar veel later zou de ware identiteit van deze Pool bekend worden. Voor de buitenwacht was 'Artur' op en top verzorgd, een gentleman met manieren. Zijn drie huisgenotes die hij uit zijn vaderland

had gehaald en op de Amsterdamse wallen achter het raam had gezet, kenden echter de andere, levensgevaarlijke kant van de vrouwenhandelaar annex pooier.

Internet

Een van hen, de nu 21-jarige Liliانا W., verklaarde later aan de Amsterdamse recherche hoe zij Artur via internet had leren kennen. „Ik was op dat moment prostituee in Polen. Artur vroeg mij naar Nederland te komen om voor hem te komen werken. Hij noemde zich Artur, maar in zijn paspoort stond Oleks Jankowski. Later hoorde ik dat hij in Polen gezocht werd vanwege moord en dat hij bij de Russische maffia hoorde. Twee maanden zat ik voor

Artur in Londen en daarna vier maanden in Amsterdam. Artur was hier mijn hoofdpooier, in Londen had ene Eugenius de touwtjes in handen. Ook hij hoorde bij de Russische onderwereld. De grote baas noemde zich Victor en kwam uit Litouwen. Alles wat Artur en Eugenius wilden, dienden zij eerst met hem te overleggen.“

Volgens Liliانا behandelde Artur zijn prostituees als vee dat hij te pas en te onpas rond schopte. „Hij vond me te dik, mishandelde me, vooral geestelijk. Hij heeft me niet vaak geslagen, maar hij pakte mij en de andere meiden altijd bij onze borsten en billen en maakte rototmerkingen. Nieuwe meisjes moesten hem eerst pijpen, als een soort test. Wie bleef, kreeg van het verdiende geld de helft, de rest was voor Artur. We moesten

iedere klant opschrijven en de tijden noteren. Zijn vriendjes hielden ons altijd en overal in de gaten.“

De nu 22-jarige Joanna K. uit Warschau vertelde de politie een soortgelijk verhaal. Met haar landgenote Justyna W. (nu 21) behoorde ook zij tot Arturs 'stal'. „Het was geestelijke druk die hij uitoefende. Hij heeft één keer mijn hand beetgepakt, opzij gedraaid en me hard tegen de muur gesmeten. Toen ik zei

ees en de vrouwen naar hun taxi's te begeleiden“, aldus M. „De politie heeft me vaak aangehouden en wist dat ik illegaal ben. Omdat ik het netjes hield, werd ik getolereerd. Liliانا vond ik steeds leuker. Ze vrolijkte mijn bestaan op en gaf mijn leven weer zin. Ik heb haar voorgesteld met het werk te stoppen, de wallen voor altijd de rug toe te keren en samen naar Turkije te gaan waar ik haar wilde trouwen.“ Joanna kreeg iets met een

Onder een zwart zeil deden agenten een gruwelijke ontdekking

eveneens Turkse boodschappenjongen, Deniz S. (22). „Tussen ons was er meer dan het uitwisselen van li-

chaamsvloeistoffen“, vertrouwde het hoertje de politie toe. „Het voelde goed als we samen waren.“ Pooier Artur zag zijn 'handelswaar' onderwijl in gevaar komen. Toen Joanna de benen nam en met haar nieuwe liefde haar intrek nam in een hotel, sloeg hij zelfs volledig op tilt.

'Afstrafning'

Arturs niet aflattende dreigementen zouden de aanzet tot de wallenmoord hebben gevormd. Justitie beschikt over verklaringen van Justyna en Liliانا dat Joanna haar Turkse lover Deniz zo'n tienduizend euro betaalde om de Poolse pooier uit te schakelen. Deniz S., Bilal M. en twee jonge Surinamers, de nu 22-jarige Dwight P. en Malcolm van H. zouden vervolgens met elkaar hebben doorgesproken hoe zij Artur gingen ombrengen. Maar volgens de raadsman van M., de Amsterdamse strafrechtadvocaat Johan Keizer is er nooit een moordplan geweest en ging het hooguit om een 'afstrafning'. „Mijn cliënt heeft van meet af aan verklaard dat het de bedoeling was om Artur een lesje te le-

Tientallen messteken werden keiharde vrouwenhandelaar fataal

ren. Zodat de Pool zijn spullen zou pakken en zou vertrekken. Het is nooit Bilals bedoeling geweest dat Artur zou overlijden.“

Wat zich op de dag van de moord - de 17e of 19e juli 2006 - precies in het appartement heeft afgespeeld, is nog altijd een raadsel. De drie hoertjes en vier mannen spellden politie en justitie ieder een eigen versie op de mouw. „Zij beschuldigden elkaar in meer of mindere mate van de levensberoving en het initiatief daartoe“, zei zaakofficier Preenen van het OM in Amsterdam vorige maand tijdens het strafproces. „Maar het meest in het oog springend is dat de verdachten die eerst bij de politie verklaarden dat zij wisten van het plan om Artur om te brengen, later zeiden dat er alleen een plan was om de Pool bang te maken.“

In de aanloop naar de slachtpartij verankerden Justyna en Liliانا de toegangsdeur van het portiekflat met een deurtmat, zodat Bilal M., Dwight P. en Malcolm van H. de flat tegen vijf uur in de ochtend eenvoudigwilde konden binnendringen. De twee prostituees lieten zich vervolgens in de badkamer opsluiten. Onderwijl ging het drieluik Artur te lijf, die op dat moment in zijn bed lag.

Uit de grote plassen bloed in het matras leidde de technische recherche af dat de he-

men dat hij uit het slaapkamerraam zou springen. „Opeens renden P. en Van H. weg, achteraf gezien naar de keuken waar zij messen moeten hebben gepakt en waarmee ze op Artur zijn gaan insteken. Want plotseling voelde ik iets nats over me heen vloeien toen ik Artur vast had. Ik zag dat het bloed was“, aldus Bilal M.

Orkaan

Bloedsporen toonden aan dat het doodsgewicht zich van het slaapkamerraam naar de woonkamer verplaatste waar in de orkaan van razernij een vaas, computer en allerlei ander huisraad tegen de grond sloegen. In de douche hoorden de twee opgesloten hoertjes Artur nog iets van 'Oh God' roepen. Daarna was er slechts een ooverdovende stilte.

Het moordlustige gezelschap dook onder in het Cityhotel in Amsterdam en liet Arturs lijk in de snikhete woning achter. „Een van de vele feiten die erop wijzen dat er helemaal geen sprake was van een geplande moord“, vindt advocaat Keizer. „Er was zelfs geen auto geregeld om het lichaam af te voeren.“

De wallenmoord kreeg een ronduit smerig verloop dat een sterke mag vereist. Pas vijf dagen later keerden Bilal M. en Joanna K. terug naar de flat waar het lichaam inmiddels in verre staat van ontbinding verkeerde. Volgens M. sprak Joanna vervolgens met Dwight P. en Malcolm van H. af om het lichaam in stukken te zagen en in water te dumpen. Zover zou het echter nooit komen.

Bij de Gamma werden zeil, tie-wraps en een zaag gekocht. Joanna K. en Bilal M. schaften een grote koffer aan.

Omdat het wegwerken van de glibberige, menselijke brei niet lukte, overgoten P. en Van H. het met thinner en acetone in een poging de legers aan maden en insecten te verdrijven. „Omdat het lijk er maar bleef liggen stelde Joanna voor om het huis dan maar in brand te steken“, zei Bilal M. later tegen de politie. Ook dat zou niet gebeuren. Toen P. en Van H. kort erna opnieuw bij de flat aankwamen, hadden toegesnelde agenten er hun lugubere ontdekking gedaan en was het rechercheonderzoek naar de wallenmoord in volle gang.

Artur Pietronis, die in werkelijkheid Norbert Narbud heette, bleek talrijke botbreuken en een ingedeukte schedel te hebben opgelopen. Maar het was het massale bloedverlies door vele tientallen messteken dat de Poolse vrouwenhandelaar fataal was geworden. De recherche wist alle zeven verdachten op te sporen. Vorige maand veroordeelde de Amsterdamse rechtbank Justyna W. en Liliانا W. tot zes jaar cel. Joanna K., Malcolm van H. en Dwight P. kregen tien jaar, hoofdverdachten Deniz S. en Bilal M. beiden twaalf jaar gevangenisstraf.

De meesten gingen de afgelopen weken in hoger beroep. Zo ook Bilal M., voor wie de grootste ontgoocheling al kort na de moord kwam. Want Liliانا W., de vrouw van zijn dromen, had hem alermint als de prins op het witte paard gezien. Advocaat Keizer: „Ze had Bilal slechts gebruikt en bleek toen de politie haar oppakte in Alkmaar alweer voor andere pooiers te werken.“ Het was in die tijd dat Bilal M. in zijn cel een emotionele verklaring schreef. 'Vergeef me, Amsterdam', pende de vermeende moordenaar neer. 'Je bent de stad waarop ik verliefd raakte, die ik met mijn lief wilde ontvluchten maar die ik uiteindelijk nooit meer heeft u verlaten.'

Schoolzone

Vlak voor school is een opritje voor fietsers. Kinderen kunnen daar vanaf de rijweg richting fietsenstalling schieten. En nèt op dat plekje, precies op dat opritje, staat een enorme, peperdure, zwarte Land Rover met ronkende motor. Wankelige kinderen op fietsjes proberen onzeker het obstakel te omzeilen. De vader achter het stuur lijkt ze volstrekt niet te zien; hij is te druk om zijn eigen kinderen letterlijk de auto uit te duwen richting school. 'Doehooeiii!' yelt hij nog uit het raam. Een passerende ouder voegt hem sarcastisch toe: 'Je kunt natuurlijk ook in de school parkeren!' 'Ach hou toch je kop man', is de reactie, waarna hij, een dot gas, met piepende banden een roedel verschromte fietsouders snijdt.

Onbeschofte auto-ouders die te lui zijn om hun voertuig even ergens te parkeren, zijn de pest van deze eeuw. Eigenlijk zou er bij iedere school een schavot moeten worden opgericht, waar we ze elke ochtend met rotte eieren en dito tomaten zouden kunnen bekogelen. Of nee, niet hén, hun auto! Dat vinden ze soms nog veel erger.

Een simpel, goedkoop en effectief plan. Helaas kwam mijn zontje met iets heel anders thuis. Hij torste een oranje rugzak met daarin een aantal glossy folders. Van het project Schoolzone. Wat hebben ze ontdekt? Dat het rond de Nederlandse scholen onveilig is! Goh!

Zouden al die snelheidspiraten onmiddellijk op de rem trappen? FOTO: ANP

En daar hebben ze een reuze lumineuze oplossing voor gevonden. Nee, geen schavot, tijdelijke opsluiting van asoouders of spijkermatten rond de school. Maar: een bord. Een bord van negentig bij vijftig centimeter. En op dat bord staat: 'Schoolzone. Hou het veilig voor ons'.

Ik las de folders een keer en nog een keer. Maar dat was het. Een bord. Tja. Zou de Land Rover-vader nu voortaan deemoedig een

parkeerplekje zoeken? Zouden al die snelheidspiraten onmiddellijk op de rem trappen? En wat was hier nieuw aan? Toen ik nog als kleuter door de Haagse dreven stepte hing er al een spandoek 'Matig uw snelheid, de scholen zijn weer begonnen!' Maar ik was nog niet aan het einde van de folder. Want dat bord, door wie gaat dat worden betaald? Door de gemeente natuurlijk, beden ik naïef als bakken-belasting-betallende burger. Nee hoor. Door de plaatselijke middenstand. En door mij. Door mij???

„Kijk mam“, roept mijn

zoon, „hier is je bijdrage-zakje. Daar moeten alle ouders geld in doen voor dat bord!“ Ik? Geld? Ik begin al woest met nee schudden, waarna mijn zoon onmiddellijk in de stand huilp schiet. „Je moet betalen, mama! Want als ik het zakje inlever, krijg ik een cadeautje!“

En daarom, lieve vast altijd rustig rijdende lezer, schrijf ik dit stukje. Zodat ik het vanmiddag kan uitknippen, en in dat oranje zakje kan stoppen. Niet dat het veel zal helpen. Want iets zegt me dat ze daar bij Schoolzone een flink bord voor hun kop hebben...

Samen met hun vriendjes wilden zij hun kwelgeest lesje leren

DE TELEGRAAF DVD PREMIÈRE

CÉLINE, THE MOVIE

Hét levensverhaal van Céline Dion, een speelfilm in de stijl van de films 'Walk the line' en 'Ray'. Deze speelfilm vertelt het romantische en probleemvolle levensverhaal van popdiva Céline Dion. De film zit vol met haar mooiste nummers en allergrootste hits.

Vanaf 6 mei verkrijgbaar in de winkel. Maar als u nú bestelt, heeft u de film 6 mei al in huis!

Nu te koop met € 5,- korting!

slechts € 9,95*

* Abonnees betalen geen verzendkosten

De Telegraaf

Ik bestel de DVD 'Céline, The Movie' voor slechts € 9,95.

Naam: M V
Straat: Nr.

Postcode: Woonplaats:
 Ik ben abonnee van De Telegraaf en betaal € 9,95. 1-389292030
 Ik ben geen abonnee en betaal € 9,95 + € 2,- verzendkosten. 1-389292042

Ik mag mijn Uitgeverijmaatschappij De Telegraaf B.V. om éénmalig het betreffende bedrag af te schrijven.

Bij automatische betaling is mijn bank-/gironr: Handtekening:

Deze aanbieding is geldig tot eind mei 2008.

Stuur de ingevulde bon in een envelop zonder postzegel naar: De Telegraaf, afdeling abonnementen, Antwoordnummer 15701, 1050 VG Amsterdam.

De Telegraaf Media Group is niet aansprakelijk voor schade van welke aard ook voortvloeiende uit het gebruik van de afgeleverde producten. De Telegraaf Media Group aanvaardt geen aansprakelijkheid voor schade van welke aard ook voortvloeiende uit het gebruik van de afgeleverde producten. De Telegraaf Media Group aanvaardt geen aansprakelijkheid voor schade van welke aard ook voortvloeiende uit het gebruik van de afgeleverde producten. De Telegraaf Media Group aanvaardt geen aansprakelijkheid voor schade van welke aard ook voortvloeiende uit het gebruik van de afgeleverde producten.